

Sygn. akt VI W 99/16

(...).2015

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 października 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia w VI Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Kegel

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu sprawy z oskarżenia publicznego Straży Miejskiej W.

przeciwko

A. D. synowi S. i K. z d. M., ur. (...) we W.

obwinionemu o to, że: w dniu 17 czerwca 2015 r. przed godz. 15:20 we W. na ul. (...), kierując pojazdem marki V. o nr rej. (...), zaparkował na chodniku nie przy krawędzi jezdni,

tj. o czyn z art. 97 kw w zw. z art. 47 ust. 2 Prawa o ruchu drogowym

I. uznaje obwinionego A. D. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku tj. wykroczenia z art. 97 kw i za to na podstawie art. 97 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 czerwca 2015 r. około godz. 15.20 funkcjonariusze Straży Miejskiej W. – G. B. i A. P. zauważyli na ul. (...) we W. samochód marki V. o nr rej. (...), który stał zaparkowany na chodniku, za pasem zieleni, nie przy krawędzi jezdni. Strażnicy założyli na koło pojazdu urządzenie blokujące. Około godziny 16.10 do samochodu zgłosił się obwiniony A. D., oświadczając, że to on zaparkował w tym miejscu.

Dowód: zeznania świadka A. P. z dnia 22 czerwca 2016 r.

notatka służbowa k. 5

szkic sytuacyjny k. 6

protokół odblokowania k. 7

dokumentacja fotograficzna k. 8

A. D. był wielokrotnie karany za wykroczenia w ruchu drogowym.

Dowód: dane o karalności k. 28 – 29

Wezwany w charakterze obwinionego A. D. dwukrotnie wniósł o odroczenie rozprawy, przedstawiając stosowne zaświadczenia lekarskie. Kolejne wezwanie na dzień 06 października 2016 r., po dwukrotnym awizowaniu, zostało zwrócone jako niepodjęte w terminie, co uprawniało Sąd do uznania go za doręczone w myśl art. 139 § 1 kpk w zw. z art. 38 § 1 kpw i rozpoznania sprawy zaocznie zgodnie z art. 71 § 4 kpw.

Obwiniony nie został przesłuchany w toku czynności wyjaśniających (która to okoliczność, jak wprost wynika z treści art. 71 § 4 kpw, nie stanowiła przeszkody do przeprowadzenia rozprawy w trybie zaocznym), natomiast w sprzeciwie wniesionym od wyroku nakazowego wskazał jedynie, że pozostawiony przez niego pojazd był zaparkowany prawidłowo, nie stwarzał żadnego zagrożenia dla innych uczestników ruchu, nie utrudniał ruchu pieszym, a w miejscu gdzie stał, nie obowiązywał zakaz zatrzymywania.

Sąd nie kwestionował twierdzeń obwinionego o braku zagrożenia i utrudnień dla innych uczestników ruchu, dał mu również wiarę, że w miejscu pozostawienia pojazdu nie obowiązywał zakaz zatrzymywania.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci zeznań świadka A. P., notatki służbowej, szkicu sytuacyjnego, a przede wszystkim dokumentacji fotograficznej jednoznacznie wskazywał natomiast, że auto zaparkowane było nieprawidłowo.

Rzetelność powyższych dowodów nie budziła zastrzeżeń Sądu – w sposób rzeczowy i obiektywny odzwierciedlały one zaistniałą sytuację, a korespondując ze sobą i wzajemnie się uzupełniając, tworzyły spójną i logiczną całość.

Przepis art. 47 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym stanowi, że: dopuszcza się, przy zachowaniu warunków określonych w ust. 1 pkt 2 (szerokość chodnika pozostawionego dla pieszych jest taka, że nie utrudni im ruchu i jest nie mniejsza niż 1,5 m), zatrzymanie lub postój na chodniku **przy krawędzi jezdni** całego samochodu osobowego, motocykla, motoroweru, roweru lub wózka rowerowego.

Zatrzymanie i postój na chodniku są wyjątkami od reguły określonej w art. 46 ust. 2 Prawa o ruchu drogowym, według której zatrzymanie pojazdu następuje na jezdni. Podstawowym warunkiem zatrzymania lub postoju pojazdu na chodniku jest nieutrudnianie ruchu pieszym.

W myśl art. 47 ust. 1 Prawa o ruchu drogowym na chodniku może być ustawiony: a) pojazd samochodowy kołami jednego boku na chodniku a drugiego na jezdni, jeżeli na danym odcinku jezdni nie obowiązuje zakaz zatrzymania lub postoju oraz szerokość chodnika pozostawionego dla pieszych jest taka, że nie utrudni im ruchu i jest nie mniejsza niż 1,5 m; b) pojazd samochodowy kołami przedniej osi na chodniku a tylnej na jezdni, jeżeli na danym odcinku jezdni nie obowiązuje zakaz zatrzymania lub postoju, szerokość chodnika pozostawionego dla pieszych jest taka, że nie utrudni im ruchu i jest nie mniejsza niż 1,5 m oraz nie tamuje ruchu pojazdów na jezdni.

Przepis art. 47 ust. 2 tej ustawy dopuszcza możliwość zatrzymania całego samochodu osobowego, motocykla (jednośladowego lub wielośladowego), motoroweru lub roweru na chodniku, **ale wyłącznie przy krawędzi jezdni, a nie przy krawędzi chodnika przeciwległej do jezdni, np. przy budynku lub parkanie**, jeżeli szerokość chodnika pozostawionego dla pieszych jest taka, że nie utrudni im ruchu i jest nie mniejsza niż 1,5 m (por.: R.A.Stefański, Prawo o ruchu drogowym. Komentarz, wyd. III, LEX 2008, komentarz do art. 47).

Wskazane powyżej dowody w sposób nie budzący wątpliwości wskazywały, że sposób zaparkowania przez obwinionego auta na ul. (...) w dniu 17 czerwca 2015 r. nie odpowiadał wymogom – sformułowanym przecież *expressis verbis* – przez przepis art. 47 Prawa o ruchu drogowym. Naruszenie przez A. D. zasad określonych przez ten przepis stanowiło realizację znamion wykroczenia stypizowanego w art. 97 kw. Znamion tego czynu nie stanowi natomiast spowodowanie zagrożenia lub utrudnień w ruchu, wobec czego tego właśnie argumenty, mające – zdaniem obwinionego – uzasadniać jego uniewinnienie, należało uznać za chybione.

A. D. nie zarzucono także naruszenia zakazu zatrzymywania, to bowiem powodowałyby odpowiedzialność na podstawie art. 92 § 1 kw.

Rozważając kwestię kary w kontekście dyrektyw jej wymiaru wynikających z przepisu art. 33 kodeksu wykroczeń, Sąd miał na uwadze umyślność działania obwinionego, lekceważącego obowiązujące przepisy Prawa o ruchu drogowym, którego znajomość jest jego obowiązkiem jako kierowcy.

Zważywszy dodatkowo na postawę obwinionego - jego brak poczucia winy i odpowiedzialności, Sąd nie dostrzegł możliwości wymierzenia mu kary łagodniejszej niż grzywna w wysokości 200 zł. W ocenie Sądu tylko taka kara może zrealizować stawiane jej cele wychowawcze, represyjne i prewencyjne. Nie sposób przy tym uznać ją za zbyt surową, zważywszy na wcześniejszą karalność obwinionego, który systematycznie narusza przepisy ruchu drogowego, co wskazuje na jego niepoprawność i nieskuteczność dotychczas stosowanych wobec niego kar.

Obwinionego obciążono kosztami postępowania w myśl przepisów art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw.